

'Het wordt tijd dat ik eens ga werken'

Op 11 september 2012 ontving Kees Meijer (1952) op initiatief van Kik Productions een Gouden Krommer voor zijn veertig dienstjaren in het theatervak. Hij heeft geleefd tot aan het gaatje, doet dat eigenlijk nog steeds en gaat daar voorlopig ook nog wel even mee door. | DOOR: MAUD MENTINK |

Om zeven uur 's avonds, vlak voor aanvang van de voorstelling, heeft Kees Meijer even tijd om mij te ontvangen. Angela Groothuizen wijst me de weg naar Kees die in de zaal achter zijn lichttafel staat. Vanavond speelt de voorstelling *Angela en de Optigan* in het Zaantheater te Zaandam. Hij verzorgt hiervoor het licht, het ontwerp maakte hij zelf. In het Zaantheater ontvangen ze 'dé Kees Meijer' altijd met open armen. Iedereen schuift even aan voor een bakkie koffie met alleen maar lovende woorden over dé Kees. Opmerkingen van rondlopende technici over zijn asbak die nu een bak is voor de Jan-Willempies vliegen me om de oren. 'Och die asbak', lacht Kees. Grinnikend voegt een van de technici daar aan toe dat Kees wel betere verhalen heeft. Kees brandt meteen los: 'Zoals bijvoorbeeld die ene keer in Kenia. Ik was ongeveer vijf dagen bezig geweest met het monteren van een voorstelling op het strand. Precies op het moment dat we wilden beginnen met de voorstelling ging het aggregaat kapot. Al die dagen voorbereiding voor niets geweest! Uiteindelijk hebben we iedereen een kaars gegeven en hebben we de voorstelling bij het licht van 400 kaarsen gespeeld. Dat was een hele bijzon-

dere en betoverende ervaring. Maar ach, ik heb zo veel meegemaakt. Waar moet ik beginnen?'

Theater 't Spant

Dat hij zijn loopbaan startte met een studie economie valt niet aan hem af te lezen. Op zijn 22ste ging de stropdas dan ook definitief af. Zijn goede vriend Rene Waerts werkte destijds al in de theatertechniek en nam hem regelmatig mee. Bij Theater 't Spant in Bussum vond hij een thuisbasis. Op zijn 25ste startte hij zijn carrière daar als allround technicus. Al snel ontwikkelde hij een liefde voor geluid, maar hij bleek meer aanleg te hebben voor lichttechniek. Theater 't Spant gaf hem de kans om een cursus licht te doen aan de Drama School in Londen. Kees: 'Daar heb ik alles uit gehaald wat er in zat!'. Deze ultieme kans bood hem ook intern meer mogelijkheden. Hij ontwikkelde zich tot toneelmeester en kreeg later ook nog de gelegenheid om naar New York te gaan voor een cursus lichtontwerp. In die tijd hield Theater 't Spant zich ook veel bezig met het produceren van tv-programma's. Het theater functioneerde regelmatig als tv-studio, met grootheden als Willem Ruis, Mies Bouwman

FOTO: © KEES MEIJER

en Willem Duys. Hierdoor kon hij zich ook verder ontwikkelen in het maken van lichtontwerpen voor tv-shows en creëerde hij een netwerk binnen de tv-wereld. Op de vloer was het echter niet altijd koek en ei. 'Ik ben in totaal vier keer weggegaan bij 't Spant en drie keer weer teruggekomen', vertelt Kees met een ondeugende lach op zijn gezicht. De haat-liefdeverhouding tussen hem en de directeur kon zo intens zijn dat er geen andere uitweg meer was dan elkaar voor onbepaalde tijd te mijden. 'Ik was het gewoon af en toe echt niet eens met de keuzes die werden gemaakt. Daar konden we knallende ruzie over krijgen. Maar al met al, ik kwam niet voor niets terug. Ik ben zeer dankbaar voor alles wat ik daar heb kunnen en mogen leren.'

Freelancer

Uiteindelijk heeft Kees veertien jaar bij Theater 't Spant gewerkt. Ondertussen had hij wel al zijn eigen eenmanszaak opgestart om als freelancer te kunnen werken voor nieuwe opdrachtgevers zoals bijvoorbeeld Focus. Zijn vrouw, Jody Pijper, heeft ook veel betekend voor zijn carrière. Zij was een bekende achtergrondzangeres in de popwereld, die

met vele grote namen werkte. Kees rolde daardoor als vanzelf de muziekwereld binnen en tourde met Nederlandse muzikanten en bands of verzorgde

'Hij is een fantastische technicus die niet alleen een lamp inhangt, maar ook net dat stapje verder denkt'

concerten voor buitenlandse artiesten. Zo ontstonden langlopende relaties met Brigitte Kaandorp, Hans Kazan, Angela Groothuizen en Lee Towers en met buitenlandse artiesten als Grant & Forsythe, Gilbert O'Sullivan, Steve Harley & Cockney Rebel, The Alessie Brothers, The Zombies, Procol Harum. 'Ik werk nog steeds met veel van hen. Ik verzorg het lichtontwerp en ga vervolgens met ze mee op tour', vertelt Kees. Hierdoor kwam hij ook in contact met Impresariaat Ruud de Graaf, Kik Productions en het Thibet Institute, die allen nog steeds graag met hem werken. Hans Kik was degene die naar de VSCD stapte om hem de Gouden Krommer toe te kennen. 'Ik vond het erg belangrijk om Kees ►

Kees Meijer krijgt de Gouden Krommer uitgereikt door Hans Kik, links producente Rian Welten. | FOTO: © JODY PIJPER |

in het zonnetje te zetten. Hij is een fantastische technicus die niet alleen een lamp inhangt, maar ook net dat stapje verder denkt. Behalve dat hij zeer betrouwbaar is, is hij iemand die altijd oplossingsgericht werkt en kan hij ook low budget prima uit de voeten. Het is goed om te zien dat hij nu ook als docent zijn kennis overdraagt aan de nieuwe generatie! De studenten kunnen veel van hem leren en natuurlijk profiteren van zijn enorme netwerk', zegt Hans Kik.

De samenwerking met het Thibet Institute (TIPA) is meer dan bijzonder te noemen. Hij deed voor hen een tour door Europa met de Dalai Lama en hij realiseerde ook twee voorstellingen voor een delegatie van het Europees Parlement in Dharamsala in India, waar een grote Tibetaanse gemeenschap in ballingschap leeft. 'Het was ongelooflijk wat ik daar meemaakte, vooral qua werkomstandigheden en arbotechnische zaken. G-haken voor aan de lampen moest ik bij een smid hoog in de bergen laten vervaardigen. Een A-ladder maakten ze daar zelf door twee houten ladders aan de bovenkant met touw vast te knopen. Ze stonden daar zelf boven op een metalen plafond lampen met losse elektriciteitsdraden aan te sluiten en wilden de stroom er op

zetten terwijl ze nog op dat plafond stonden. Ik wist niet wat ik meemaakte. De cultuurverschillen kunnen enorm zijn.' Kees heeft ook nog geprobeerd om samen met TIPA een theatertechniekopleiding op te zetten in India, maar dat kwam uiteindelijk niet van de grond. 'Ze wilden heel graag, maar zodra ik ze vroeg om een businessplan stakte alles.' Kees werkte veel in het buitenland. Met de illusieshow van Magic Unlimited reisde hij af naar Zuid-Afrika en gaat hij binnenkort nog naar Ivoorkust. In China werkte hij voor verschillende opdrachtgevers om theatervoorstellingen reisbaar te maken. Hij reisde vervolgens met die voorstellingen naar Nederland. Daarnaast werkte hij in Abu Dhabi, Dubai, Oman en Bahrein met het Moskou Staatsballet. 'Ach, alles wat ik daar heb meegemaakt! Als we daar toeren spelen we in de mooiste paleizen en soms ook kleinere theaters. Op een dag waren we in een verschrikkelijk mooi paleis aan het werk en ik had net de Pakistanen aldaar aan het werk gezet om zwarte afrok-stof te halen. Ik grapte of ze die witte marmere muur op het achtertoneel even zwart wilden schilderen. En ja hoor, nog geen minuut later waren ze er al mee begonnen. Ik kon het daarna ook niet echt goed uitleggen aan de gebouwbeheerder.

Jeetje, die was kwaad! Begrijpelijk, want het ging er niet echt makkelijk af.'

Productiebureau

Dat hij op een gegeven moment zijn ervaring op een andere manier wilde inzetten komt niet geheel als een verrassing. 'Vanuit mijn ervaring in het theater en in de tv-wereld besloot ik een productiebureau op te zetten', vertelt Kees. Hij wilde zich richten op het creëren van nieuwe tv-programma's en het bieden van een facilitaire rol aan producenten. Dat viel uiteindelijk niet mee. 'Ik was veel te veel met kantoorwerk bezig en te weinig met mijn vak. De opstart kwam ook nog eens op een verkeerd moment, tijdens de Golfoorlog van 1990-1991, waardoor er minder ruimte voor entertainment was. Daarnaast miste ik de vloer.' En op die vloer voelt hij zich het meeste thuis. 'Iedereen schijnt je op een gegeven moment toch te kennen. Daardoor wordt van mij gedoogd dat ik een sigaretje rook op een plaats waar het eigenlijk niet mag.' Trots voegt hij daar aan toe: 'Overal hebben ze een biertje en een oude borrel voor me klaar staan als ze weten dat ik kom. Wat wil een mens nog meer?' De afgelopen veertig jaar hebben we grote technische innovaties meegemaakt en de ontwikkeling van bewegend licht heeft hij met open armen ontvangen. 'Je moet tegenwoordig veel doen om bij te blijven, maar bij ledlicht ben ik bijna afgehaakt hoor!' Hij voelt zich nog steeds het meest aangetrokken tot conventionele belichting. Meer schilder dan belichter. Het maakt hem trots dat hij er af en toe zelf van staat te kijken hoe hij van niets iets wist te maken. Maar niet alleen dat. Zijn zoon, Micha Meijer, is in de voetsporen van zijn vader getreden. Hij verzorgt onder andere het licht bij Veldhuis en Kemper. 'Af en toe belt hij en vraagt hij me om advies. Dat vind ik fantastisch. Dan kunnen we samen sparren over een goeie oplossing. Tegenwoordig bel ik hem ook vaak, want zoals ik net al zei, je moet tegenwoordig veel doen om bij te blijven. Ik kan nu juist van hem leren. We hebben een hele mooie, bijzondere band gekregen doordat we in hetzelfde vak zitten.'

Leermeesters

Kees heeft meerdere leermeesters gehad. Zoals bijvoorbeeld Uri Rapaport. 'Zijn wijze van belichting en de kleurenschema's die hij gebruikt vind ik fantastisch.' Met Jantje Geldof heeft hij een sterke band door de soortgelijke artistieke visie en de kunde om met weinig veel te doen. 'Jantje bood me nog een lichttafel te leen aan toen hij hoorde dat de mijne was gestolen. Dat is toch fantastisch!' Daarnaast komen namen als Wim Dresens, Henk van der Lely en Rene Waerts langs. 'Ook van Henk van der Geest

en Dick Heinz heb ik veel geleerd.' Nu is hij ook zelf aan de beurt om als leermeester te dienen voor vele jonge pupillen van de opleiding Theatertechniek aan het Zoomvlietcollege in Bergen op Zoom. Iedere ochtend is hij van negen tot twaalf in het klaslokaal te vinden en geeft hij als docent de vakken licht, belichting en lichtontwerp. 'Ik leer ze daar dat ze 120 procent moeten geven en hun kop boven het maai-veld uit moeten steken om ver te kunnen komen in dit vak. Ik wil ze daar dolgraag bij helpen door ze bijvoorbeeld gebruik te laten maken van mijn eigen netwerk. Als ze naar het buitenland willen dan regel ik dat voor ze. Maar jongeren hebben minder affiniteit met het vak dan vroeger. Veel van hen hebben

'Je moet tegenwoordig veel doen om bij te blijven, maar bij ledlicht ben ik bijna afgehaakt hoor'

haast en zijn minder betrokken bij het proces. Dat is een algemeen beeld van de jonge theatertechnicus wat ik ook op de vloer terug zie. Jammer', vindt Kees. Hij houdt een kort pleidooi voor meer inspirerende leidinggeevenden die de betrokkenheid bij een voorstelling van het personeel weten te vergroten. 'Dan krijg je pas echt een mooie voorstelling, je ziet het er aan af.' Zelf kijkt hij terug op een bewogen carrière die hem niet zozeer heeft veranderd, maar hem wel dichter bij zichzelf heeft gebracht. 'Ik voel me ouder en wijzer, maar vooral rijk aan prachtige verhalen en heel bijzondere relaties met artiesten, familie en vrienden.'

Boek

Kees heeft al vele landen mogen bezoeken, maar er zijn er nog twee die bovenaan zijn lijstje staan. Namelijk een reis naar Australië en Indonesië. Ook beginnen de kriebels te komen om alle ervaringen van de afgelopen 40 jaar vast te leggen op papier. 'Ze hebben me al zo vaak gezegd dat ik alle verhalen die ik hier en daar vertel eens op zou moeten schrijven.' Daar voegt hij aan toe dat hij alles wel voor zichzelf heeft opgeschreven en dat hij daarmee misschien zelfs wel een boek zou kunnen maken. Toch is hij er nog niet helemaal uit of dat moet gebeuren. 'Ik heb geen pensioen opgebouwd, ik moet dus nog wel even door met werken. Dus wie weet of dat boek er ooit komt.' Ik vraag me ondertussen af waar Kees de tijd vandaan gaat halen: hij tourt gemiddeld 5 tot 6 dagen in de week en geeft 4 ochtenden in de week les. Als je gaat rekenen blijft er ongeveer 4 uur slaap per nacht over. Tot die tijd zullen wij met smart wachten op al die verhalen. En vraag Kees als je hem tegenkomt vooral om een van zijn verhalen met je te delen. ◀